

Szemet behuny, hasat behúz, aztán ugrás!

Milyen gondjai lehetnek egy huszonöt éves fiatalnak a 21. században? Bárhová utazhatunk, vállalhatunk munkát külföldön, mindenkiből az lehet, ami csak szeretne. Mégis egyre gyakoribb téma az életkezdesi szorongás, vagyis a kapunyitási pánik. Minél több a lehetőség, annál nagyobb az esély, hogy probléma jelentkezik. Koncz Csilla fiatalként saját bőrén és a környezetében is megtapasztalta, hogy milyen kihívásokat támaszt a mostani kor az ifjak elé. A szerző könyvében úgy képes megmutatni ezeket a problémákat az olvasóknak, hogy nem megy bele fölösleges leírásokba. A kisregény rövid fejezetekből áll, és a szerző remekül ráértett arra, hogy mikor kell kicsit bővebbre engednie egy-egy leírást, dialógust, és mikor elég csak egy sorral összefoglalni akár évek történéseit is.

A történet helyszíne egy szlovákiai magyar falu, ami lehetne bármelyikünk nagymamájának otthona. Tamás és Vera lassan közelítenek a harminchoz. Az elvárásokkal szemben nem arra törekednek, hogy elkezdjék a saját, önálló életüket, hanem visszaköltöznek a nagyszülőkhöz a faluba. Tamás azt a típust eleveníti meg, aki a középiskola évei alatt mindig a figyelem középpontjában állt, zenekara van, igazi „menő” srác, viszont míg a többiek egyetemre jártak, elköltöztek, ő ott-hon maradt, és próbált úgy élni, mintha nem teltek volna el évek az érettségi óra. Vele ellentétben Vera a klasszikus „szürke egér”, aki próbál valahogy kitörni ebből a „láthatatlanságból”, de kockázatot mégsem vállal érte. Vágyódik a változás után, de tényleges cselekedetre képtelen, a legmerészebb tette az, hogy nagymamája halála után visszatér a családi fészekbe, és abban bízik, hogy a sors majd megoldja helyette a többit.

Mindkét főszereplő végignézi, ahogyan elhalad mellette az élet. A kortársaik lassan családot alapítanak, házat vásárolnak, külföldön vállalnak munkát, és messzire költöznek a falu és gyermekkoruk emlékeitől. A sors, amire próbálják döntéseik felelősségét átruházni, mégis kegyes hozzájuk, és újra összehozza őket. A kamaszkorból lopott pillanatukat újra átélhetik, és megkapják az esélyt, azt a kis lökést, amivel talán el tudják kezdeni az életüket. A labda csak száll, és arra vár, hogy lecsapják.

Koncz Csilla úgy ábrázolja ezt az érzelmi krízist, hogy nem bonyolódik bele hosszas leírásokba, monológokba. Párbeszédéből és a jelzők használatából ismerjük meg a szereplők lelki világát. A kisregény műfajának megfelelően nin-

csenek a könyvben felesleges karakterek vagy elnyúló beszélgetések, mindenről annyit tudunk meg, amennyit feltétlenül szükséges, egy szóval sem többet.

A *Mélymerülők*et bátran ajánlom mindenkinek, ugyanis remek indulásnak tartom. Remélem, még sok hasonlóan jó kisregényre számíthatunk Koncz Csillától.

(Koncz Csilla: Mélymerülők, Madách Kiadó, Pozsony, 2020)

Pásztor Ádám: Olvasás reggel